

[M. C. Jensen.]

den højtærede Minister, at den Bestemmelse tog Sigte paa at bringe nærværende Lovforslag i Overensstemmelse med Socialreformen. Det er der vel egentlig ikke noget at sige til, men det er jo ganske rigtigt, som den højtærede Minister udtalte, at der kunde vel være dem, som vilde synes, at det er underligt, at man indfører en saadan Bestemmelse i den ene Lov og ikke i den anden Lov, der har det samme Formaal: at yde Laan til Erhvervsudøvere, som er i en vanskelig Stilling. Nu vil jeg ikke forstaa det saadan, at Ministeren mener, at der skal skrappere Bestemmelser til over for Fiskerne end over for andre, men jeg synes dog, det er lidt underligt, at man ikke har haft Opmærksomheden henvendt paa dette, da man udarbejdede Lovforslaget om Laan til erhvervsdrivende. Men lad det nu være, jeg ønsker ikke at stille Forslag om at ændre dette, ej heller om — det kan jeg jo heller ikke, da Lovforslaget lige er vedtaget —, at den samme Bestemmelse indføres i Loven om Laan til andre erhvervsdrivende. Jeg ved meget vel, at Socialreformen har flere Undtagelsesbestemmelser med Hensyn til, hvad der henregnes til Fattighjælp, end tidligere Love havde, og jeg haaber, det skal vise sig, at der ikke er ret mange Ansøgere, som bliver afvist af den Grund, der er opstillet i § 3. Jeg har i øvrigt noget svært ved at forstaa, hvorledes Ministeren skal kunne afvise en Ansøgning fra en Haandværker, der har forset sig paa den her omhandlede Maade, naar Loven ikke indeholder nogen som helst Bestemmelse herom, men det er muligt, det kan lade sig gøre ved en ministeriel Fortolkning.

Der er et Fortolkningsspørgsmaal, som jeg gerne vil gøre en lille Bemærkning om. Loven af 11. April 1933 indeholder ingen som helst Regel om, hvilke Indtægter der skal lægges til Grund for Bedømmelsen af, om en Laansøger er værdig til at faa Laan. Den indeholder heller ingen Bestemmelse om, hvilken Formue vedkommende maa have. Altsaa er der her Plads for et Skøn. Jeg maa tilføje, at for en velhavende Mands Vedkommende er Risikoen ved Udlaan ikke saa stor for Staten, som naar Talen er om en Mand, der ikke ejer noget. Men til Trods for, at Loven ikke indeholder nogen Bestemmelse herom, har man i Ministeriet

fastsat baade Indtægts- og Formuegrænser, og man er endda gaaet saa vidt, at man har tillagt Fiskere, som ejede enten et gammelt Fartøj eller et gammelt Hus, Forskellen mellem Gælden og Forsikringssummen eller Ejendomsskylden som Formue, skønt vedkommende maaske ikke var i Stand til at laane 100 Kr. derpaa. Det har man anset for en Formue, som var tilstrækkelig Grund for Administrationen af Loven til at afvise Ansøgningerne.

Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, at man ikke stiller for strenge Krav, for det drejer sig jo dog til syvende og sidst om Laan; og skulde man komme for Skade at laane 400 Kr. ud til en Mand, der sidder nogenlunde i det, selv om han i og for sig er en fattig Mand, er Statens Midler i hvert Fald ikke udsat for større Risiko ved Udlaan til ham end ved Udlaan til en daarligere stillet Mand. Jeg kender saa meget til Forholdene, at jeg ved, at meget velhavende Folk ikke finder paa at søge Staten om et Laan paa 400 Kr.

Jeg har ogsaa været ude for et Tilfælde, hvor man har afvist et Andragende fra en Mand, som opfyldte alle Betingelser for at faa Laan, afvist ham, fordi han ikke havde været i Stand til at tilbagebetale et Stormskadelaan, som han fik i 1923, og et Driftslaam, han fik i 1925. Nu kan man sige, at hvis det var en Privatperson, denne Mand havde henvendt sig til og faaet Laan hos to Gange, og han saa kom igen tredie Gang, vilde maaske den private Mand sige til vedkommende: Ja, der er jo uhyre ringe Sandsynlighed for, at jeg faar mine Penge tilbage, og jeg maa derfor nære nogen Betænkelighed ved at yde et tredie Laan. Men Sagen stiller sig dog noget anderledes — eller burde da gøre det — for Statens Vedkommende, ikke mindst af den Grund, at Staten i adskillige andre Tilfælde, naar den har udlaant Midler, har eftergivet Laanene uden derfor at slaa Haanden af de paagældende. Jeg skal i saa Henseende minde om de store Laan, som Arbejdsløshedskasserne nu og da har faaet, og som er betydeligt nedskrevet, maaske helt eftergivet, men trods dette har Staten alligevel ikke slaaet Haanden af de paagældende. Og hvorfor? Fordi Staten har en vis samfundsmæssig Pligt til at holde Erhvervenes Folk oven Vand.